

rati. Byl však i jinak hojně čten i vyhledáván pro bohatost svého obsahu a proto, že přinášel příspěvky vynikajících odborníků. Mezi jeho přispívateli najdeme i jména vynikajících českých právníků.

O otázce, má-li nájemce petitorní žalobu proti třetím osobám, které mu překážejí ve výkonu jeho práva, vyslovil se náš nejv. soud ve svém rozh. č. 9076 Váž. k l a d n ě. Proti tomuto názoru nejv. soudu vystoupil v časopise »Bratislava« (IV. roč., str. 408 až 418) a pak i v tomto časopise prof. B o h á ě k (Právník, 1931, str. 88 násl.). Zajímavo je, že v témže smyslu jako náš nejv. soud rozhodl i v í d e ň s k ý nejv. soud (rozh. ze 17. března 1931, 1 Ob 172/31, Jur. Bl. 1931, str. 286 násl.) a že proti tomuto rozhodnutí vystoupil prof. K l a n g (Jur. Bl. 1931, str. 287, 288). K l a n g nazývá kritisované rozhodnutí »kryptosociologickým«, poněvadž se snaží umělými konstrukcemi vynutiti ze zákona výsledek, který z něho nelze vyvoditi při nepředpojatém výkladu. K l a n g doporučuje sice d e l e g e f e r e n d a i petitorní ochranu nájemcovu, ale varuje soudy před »nalézáním práva« (Rechtsfindung); praví: »Chce-li soudce vyrovnání zájmů, na němž je vybudován zákon, nahraditi vyrovnáním jiným, které by v jednotlivém případě lépe vyhovovalo, vydává se nebezpečí, že bude hleděti jednostranně jen k zájmům jedné strany. I když se tomuto nebezpečí vyhne, zůstává tu ještě další a větší nebezpečí, že totiž jednotlivý případ, o nějž jde, bude posuzován izolovaně a že nebude vzat náležitý zřetel na následky, které z rozhodnutí o něm vyplývají pro jiné případy a pro celý právní a hospodářský život. Toto nebezpečí je tím větší, čím více se stává modou, vyhlašovati věrnost zákonu za kult slovíčkářský. Opatrnosti, které vyžaduje používání »přirozených zásad právních« nebo analogie práva, se pak velmi snadno nedbá a v podvědomí zpracovaném hesly působí neuvědomělá představa, že právo odpovídající »hospodářství« lze naléztí tím snáze, čím nerozvázněji se vykladatel oprostí od pout zákona.«

Z exekuční praxe. Vymáhající strana B. S., dělnice v B., požívající práva chudých, podala u okr. s. ve V. žádost za povolení exekuce nucenou dražbou pro svoji vykonatelnou pohledávku, zjištěnou zást. právem ve vložce č. 227 poz. kn. kat. území Ž., uvádějíc v žádosti, že žádá uctivě, aby z řečené vložky byl jí na základě uděleného práva chudých vyhotoven knih. výtah a připojen ke spisům a navrhuje pak povolení oné dražby. Okr. s. ve V. žádost tuto zamítl s odůvodněním, že »k návrhu není přiloženo listinné osvědčení uvedené v § 133 civ. ř. s. č. 1 a 2, spočívající v předložení úředního výpisu z poz. knihy«. Žádost za vyhotovení knih. výpisu soud nijak nevyřídil. Vymáh. strana podala do tohoto usnesení stížnost, v níž poukazovala na to, že přece v návrhu výslovně žádala, aby knih. výtah byl vyhotoven a přiložen ke spisům, že přece se tím nestalo nic jiného, než že byly v jednom podání spojeny dvě žádosti, což je přípustné, a že je to také v zájmu rychlého vyřízení věci a že přece snad nevyžaduje žádný formální předpis toho, aby vymáh. strana žádala zvláštní žádostí nejdříve o vyhotovení úřed-